

[Poul Schlüter.]

Men arbejde sammen om problemers løsning, det må vi kunne gøre også uden at være enige om mange af vore grundlæggende politiske principper. I mange sager, også i indenrigspolitikken, ville det være et fremskridt, hvis regeringen ville acceptere, at socialdemokratiet må kunne løse problemer, uden at løsningerne nødvendigvis skal blåstemples af SF. Vi må væk fra den snæverhed i vor indenrigspolitik.

Endvidere vil jeg gerne sige, at vi, der tilrådede et ja den 2. oktober, har et særligt ansvar. Vi har ansvaret fremfor nogen for, at Danmark bliver ført rigtigt ind i EF. Der ligger chancer til os, og de må ikke forspildes. Det store flertal i befolkningen, som sagde ja, tror jeg vil føle, at den klare manifestation i mandags ligesom flosser i kanten, hvis det brede flertal den 2. oktober nu bliver erstattet af et snævert flertal blot af S og SF her i folketinget, når EF-medlemskabet skal følges op.

EF giver os nye muligheder, men vi står selvfølgelig over for de samme problemer nu som før den 2. oktober. Ja'et betød, at problemerne ikke blev større, men de er altså heller ikke blevet mindre. Der er først og fremmest to opgaver, vi skal have løst: vi må have skabt balance i vor økonomi, og vi må have dannet grundlaget for fremgang i vor økonomi.

Det rejser to krav. For det første må vi have standset den stadige stigning i de offentlige udgifter og dermed den automatiske stigning, som følger med, i skattetrykket. For det andet må der skabes fremdrift i erhvervslivet, således at vi sikrer vore arbejdspladser det forspring, vi kan skaffe os ved medlemskabet i begyndelsen, så vi får betrygget den høje beskæftigelsesgrad mange år frem.

Og så vil jeg gerne vende mig til problemet omkring de offentlige udgifter. Det ligger jo klart for enhver, at ingen kan drømme — i alt fald i det allerhøjeste det — om at gennemføre offentlige udgifter i den størrelse, vi kunne læse om i de oprindelige budgetplaner for de nærmeste 3 år. Hvor står vi så nu? Der må jeg på min gruppes vegne give udtryk for skuffelse, skuffelse over de stadige udsættelser siden februar måned i arbejdet med budgetplanerne. Først troede vi, at det ville blive til noget i

de sene forårsmåneder. Det skete ikke. Så tilbød vi og håbede, at vi kunne løse problemerne i sommermånederne, det blev heller ikke til noget. Så nåede vi frem til september og havde et par ugers arbejde herinde, men vi kom ikke videre med problemerne om besparelserne. Og nu må vi se i øjnene, at det hele ikke bliver til noget som helst, før regeringen fremsætter sit finanslovsforslag, og det sker som bekendt først op under 1. december.

Økonomiministeren har i denne sag siden februar — når det drejer sig om de næste år — været lukket som en slinks, og det er egentlig synd og heller ikke så naturligt, for økonomiministeren plejer jo at være åben, han har et udadvendt naturel. Man plejer at kunne læse i ham som i en åben bog, det kan man måske stadig, men det er altså en bog uden tal. Jeg ved ikke, om det hænger sammen med, at økonomi- og budgetministeren ligesom ikke har kunnet trænge igennem over for sine fagkolleger i regeringen. Det er min fornemmelse, og derfor vil jeg håbe, at den nye statsminister vil give økonomi- og budgetministeren sin fulde støtte, og at budgetministeren bliver en stærk mand i regeringen, for den har brug for det, når det drejer sig om udgiftsområdet.

Vi har hørt om den ene milliard kr., ministeren stiler mod i besparelser, hvoraf ganske vist en del er øgede takster. Det er ikke nok efter vor opfattelse. Hvis vi skal undgå stadig stigning i det samlede skattetryk, må vi skære mere ud af udgiftsplanerne for de nærmeste år. Jeg tror, at vi alle, også befolkningen, er trætte af den løse snak om besparelser. Og så vil jeg gerne sige, at jeg mener, det er rigtigt, at vi alle her i salen erkender, at vi har et medansvar for, at den offentlige servicegrad er skruet op på et niveau, som vor samfundsøkonomi ikke kan bære. Til gengæld har vi også alle en pligt til at fortælle klart og tydeligt, hvor vi mener der skal skæres i budgettet, for ellers vil det stadig være løs tale.

Fra min gruppes side fremførte vi under septembersamlingen en skitse for besparelser, som beløb sig til omkring 2,2 milliarder kr. Dengang havde vi jo ikke — og det forstod jeg at regeringen heller ikke havde — de enkelte fagministeriers bidrag til den kommende finanslov. Jeg håber, at de nu